

דוב היה מבוגר ממני בשנתיים. אבל איזה הבדל עצום היה בינינו באופי. היינו כה שונים. אני, כמו שאומרים, בן זקונים, שקט, אוהב לקרוא, ממלא הוראותיה של אמא. איני זוכר אם הרימה אי פעם יד לסטור לי. לא כן - דוב, ילד שובב, מפורסם בכל העיירה בתעלוליו, חוזר תמיד הביתה עם בגדים קרועים ומלוכלכים, מטיפוס על אילנות, בתור אחרי קני ציפורים. סופג סטירות לרוב מידי אמא.

כשאנו באים ליבנאל - הוא הופך מנער לעלם עליז, מוצא מיד את מקומו בחברת הצעירים. מיטיב לרכב, לקלוע ושואב תענוגות החיים בחברה, מהיר החלטה, מראשוני ה"ההגנה".

נזכר אני איך ניצל פעם ממוות. היה זה שנה אחרי כניסת האנגלים לארץ. צעיר בדואי, בנו של שייך שבט הסכור, שנדד באדמת הגיפליק, בחור בן 17, עמד בראש כנופיה שמתנפלת על רוקח המושבה ופועל, ליד התל. שודדים מהם את הסוסים, וסתם מתוך תאוות רצח יורה הבדואי בפועל והורג אותו.

דוב שיצא ברכיבה על הסוס שלנו לטייל, נתקל בתקרית זו. הוא מדרבן את הסוסה ובורח. היה מצליח בכך לולא סייח קטן, שהיה אתו והסוסה לא רצתה להשאירו. הרודפים משיגים אותו ובקתות הרובים מעיפים אותו מהסוסה ובורחים. השלטון הבריטי היה חדש בארץ והוא מצליח אחרי זמן מה לאסור את הרוצח ולהחזיר את הסוסים. הרוצח נשפט ל - 15 שנות מאסר. אבל זכה בחנינה מהנציב העליון הראשון.

למעשה, רצוף הסיפור הזה במעשה מופלא בסייחה. הסוסה שלנו חזרה כשהיא חבולה כגל עצמות. העבידו אותה שם בדיש. הסוסה הייתה מעוברת והמליטה אצלנו סייחה. הסייחה הזאת הייתה כלילת יופי, וכשהייתה חוזרת מהמרעה הייתה רוקדת, והצופים השביעו עיניהם בה.

יום אחד כרוח סערה ברחה הסייחה, ודווקא לאותו שבט, שאמה הייתה שבויה אצלם. חיים הלך בעקבותיה ואחרי חקירות הצליח לפדות אותה תמורת כסף ולהחזירה אלינו. אחרי כמה חודשים היא ברחה שוב לאותו כיוון והצליחה לסחוב אתה סייח, בן גילה. מה המריץ אותה לרוץ עשרות קילומטרים ולהגיע לאותו מקום - זה מחקר לזאולוגים. הבדואים ראו בזה מעשה פלא, ולא רצו להחזירה, למרות שחיים הציע להם פרס של מאה לירות.

אחרי שנים סיפר לי שומר שדות עין חרוד, שהרוצח שהיה כבר שייך השבט, ראה כי עוד לעצמו לרכב עליה. שנים רבות הפלחים, שחרשו על רכס ההר סיפרו, שדהרו שם לא סוסים, אלא בני שטן.